

РЕШЕНИЕ

№ 2547

гр. София, 15.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 48 състав,
в публично заседание на 28.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калина Пецова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **961** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл. 195б от Закона за водите /ЗВ/ и чл. 166 от Данъчно-процесуалния кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба на [фирма], представлявано от изпълнителния директор инж. Ч., срещу Акт за установяване на публично държавно вземане /АУПДВ/ № 22/13.01.2022 г., издаден от директора на Б. дирекция „И. район“ /БД И./.

В жалбата са развити доводи за незаконосъобразност на обжалвания АУПДВ, като постановен в противоречие с материалноправните разпоредби, при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и при неспазване на установената от закона форма. Посочва се, че актът на отговаря на изискванията на чл. 59 АПК, тъй като не е мотивиран, не съдържа фактическите и правните основания за издаването му. Цитира, че съгласно чл. 194б ЗВ, ежегодно към 31 януари на следващата година титулярите на разрешителни, включително на комплексни разрешителни, издадени по реда на Закона за опазване на околната среда, определят и декларират дължимата такса по образец, утвърден от министъра на околната среда и водите и обявен на интернет страниците на басейновите дирекции и на Министерството на околната среда и водите. Образецът съдържа данните съгласно тарифата по чл. 194, ал. 6, въз основа на които се определят таксите. Иска се съдът да постанови решение, с което да отмени издадения акт.

В съдебно заседание, жалбоподателят, редовно призован, не изпраща процесуален представител.

Ответникът - Б. дирекция „И. район“ /БД И./, чрез процесуалния си представител юрк. Г., оспорва жалбата и моли за отхвърлянето ѝ. В открито съдебно заседание посочва, че оспореният акт отговоря на изискванията на чл. 59 АПК. Същият е издаден от компетентен орган и при издаването му не са допуснати съществени пороци, които да водят до отмяна на акта.

Административен съд София - град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства и служебно, на основание чл. 168, ал. 1, вр. чл. 146 АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, намира следното:

Жалбоподателят е титуляр на разрешение за водовземане от 2001 г., с продължен срок, издадено от директора на БД И., с краен срок на действие до 10.12.2016 г. Разрешителното е било за водовземане от повърхностен воден обект – водохващане „И. В.“ на река С., в землището на [населено място], [община], обл. П., с цел на водоползването – напояване.

С Декларация по чл. 194б ЗВ /л. 20 по делото/ изпълнителният директор на [фирма] е декларирал иззетото количество за периода 01.01.2020 г. – 31.12.2020 г., а именно 8 200 000 куб.м. Посочено е измервателно устройство – рейка и единичен размер на таксата от 0,0013. Декларирано е също така, че са приложени следните корекционни коефициенти за наличието на следните обстоятелства: При напояване - отнетият обем е по-малък от или е равен на обема вода, изчислен по съответните норми на водопотребление, определени от Наредба за нормите на водопотребление /ДВ, бр.103 от 27.12.2016 година/, за съответните култури.

С Декларация по чл. 194б ЗВ /л. 23 по делото/ изпълнителният директор на [фирма] е декларирал иззетото количество за периода 01.01.2019 г. – 31.12.2019 г., а именно 14 910 000 куб.м. Посочено е измервателно устройство – рейка и единичен размер на таксата от 0,0013. Декларирано е също така, че са приложени следните корекционни коефициенти за наличието на следните обстоятелства: При напояване - отнетият обем е по-малък от или е равен на обема вода, изчислен по съответните норми на водопотребление, определени от Наредба за нормите на водопотребление /ДВ, бр.103 от 27.12.2016 година/, за съответните култури.

На 08.04.2021 г. е била извършена проверка, като резултатите от нея са обективирани в Констативен протокол /КП/ № ПВ2-63, при която са определени дължимите суми от [фирма] за такси за водовземане за периода 01.01.2020 г. – 31.12.2020 г., общо в размер на 7462.00 лева и за такси за водовземане за периода 01.01.2019 г. – 31.12.2019 г., общо в размер на 13 568.10 лева, на основание § 9 от ПЗР на ЗВ, предвиждащ, че когато използването на водите се осъществява на основата на издадени разрешителни или без основание, лицето, използващо водите, дължи заплащане на таксите, предвидени в този закон, считано от влизането в сила на тарифите, предвидени от този закон, независимо от етапа, на който се намира процедурата за издаване или преоформяне на разрешителното му.

В КП са използвани именно данните от подадените от ползвателя декларации с декларирано иззето количество 8 200 000 куб.м. за 2020 г., съответно 14 910 000 куб.м. за 2019 г., единична цена от 0,0013 лв./куб.м. Посочено е, че за дължимата такса за водовземане към момента на проверката липсва заплащане по сметката на БД И..

КП е връчен на жалбоподателя, ведно с покана за доброволно изпълнение и уведомление за започване на производството по издаване на АУПДВ. Между страните

няма спор, че не е последвало плащане на дължимата такса, нито са депозираны възражения.

Производството е приключило с издаването на оспорения АУПДВ, връчен на [фирма] на 18.01.2022 г. /видно от приложеното в преписката известие за доставяне на л. 13 по делото/.

При тези фактически установявания съдът обуславя следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена от надлежна страна, срещу подлежащ на съдебно оспорване акт и в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 АПК. Разгледана по същество, същата е неоснователна.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен административен орган - директора на Б. дирекция „И. район“. Компетентността на органа произтича от чл. 195б, вр. 195а, ал. 1 ЗВ, съгласно които вземанията за незаплатените по реда на чл. 195а, ал. 1 такси по този закон се определят с акт за установяване на публично държавно вземане от директорите на басейнови дирекции, издаден по реда на чл. 166 от Данъчно-осигурително процесуалния кодекс.

Обратно на твърденията на жалбоподателя, спазени са изискванията за форма и съдържание на акта - посочен е издателят на акта; адресатът; сумата, която се дължи; периодът, за който е дължима, както и правното основание, въз основа на което е изчислена. В съответствие с чл. 195б, ал. 2 ЗВ са посочени и писмените доказателства, въз основа на които е съставен актът: разрешително за водовземане, КП от извършената проверка, покана до лицето за доброволно изпълнение. Изложени са фактическите и правните основания за издаването му. Посочени са фактите и обстоятелствата, обосновавали извод, че дружеството не е заплатило дължимата такса за водоползване за процесните периоди. Мотивите, съдържащи се в оспорения акт и в писмените доказателства към административната преписка по неговото издаване, са достатъчни, за да се установи волята на органа. При издаването на акта са спазени специалните административнопроизводствени правила по ЗВ, като е съставен констативен протокол и на жалбоподателя е предоставена възможност за доброволно заплащане на задълженията. Релевантните по случая факти са правилно установени и не се опровергават от събраните по делото доказателства. Безспорно се установява, че дружеството не е изпълнило задължението си - не е заплатило такса за водовземане на база добивания обем вода и целите на водовземане за периода 01.01.2020 г. – 31.12.2020 г. и за периода 01.01.2019 г. – 31.12.2019 г.

С разпоредбата на чл. 194б ЗВ е въведено задължение, ежегодно към 31 януари на следващата година титулярите на разрешителни, включително на комплексни разрешителни, издадени по реда на Закона за опазване на околната среда, определят и декларират дължимата такса по образец, утвърден от министъра на околната среда и водите и обявен на интернет страниците на басейновите дирекции и на Министерството на околната среда и водите. Образецът съдържа данните съгласно тарифата по чл. 194, ал. 6, въз основа на които се определят таксите.

По подадената декларация директорът на басейнова дирекция извършва проверка за съответствие на информацията с резултатите от собствения мониторинг, показанията на измервателните устройства и/или с резултатите от извършения през годината контрол. Когато в декларацията се установят несъответствия с информацията по ал. 3, които засягат основата и размера на определената такса, директорът на басейновата дирекция издава АУПДВ, с който се коригира декларацията /чл. 194б, ал. 4 ЗВ, редакция ДВ, бр. 98/2018 г./ В случая при извършената проверка по реда на чл. 194б,

ал. 3 ЗВ на данните в декларациите за отчетения период е установено съответствие между декларираното от жалбоподателя и установеното от ответника. Количеството изразходвана вода през 2019 г. и 2020 г., посочено в оспорения акт, съответства на посочените в декларацията на дружеството по чл. 194б ЗВ за съответния период. Поради тази причина органът е изчислил размера на дължимата такса за водовземане, на основание данните от представената декларация по чл. 194б ЗВ, за което е уведомял дружеството, като му е предоставил срок за доброволно плащане. Тук е мястото да бъде посочено, че съдът не се нуждае от специални знания, с които не разполага, за да допусне извършването на ССчЕ, тъй като всички данни, включително отнетият годишен обем и единичен размер на таксата са декларирани от самото лице в подадената от него декларация.

По приложението на материалния закон, съдът намира следното:

Безспорно се установява, че жалбоподателят е ползвал повърхностни води за напояване на земеделски култури, за което дължи заплащане на такса на основание чл. 194, ал. 1 ЗВ, определена в размерите и по реда на Тарифа за таксите за правото на водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване, приета с ПМС № 383 от 29.12.2016 г., обн. ДВ бр. 2/06.01.2017 г., в сила от 01.01.2017 г. Тази такса се определя на базата на отнетия обем вода и съответните норми за водопотребление, определени в Наредбата за нормите за водопотребление. Съгласно чл. 11 от Тарифата таксата се изчислява по формулата $T = E \times W$, където: T е размерът на дължимата годишна такса в лева; E - единичният размер на таксата в зависимост от целта, за която ще бъде ползвана отнетата вода, съгласно таблиците по чл. 12 - в лв./куб. м; W - размерът на отнетия годишен воден обем - за повърхностни и подземни води, в куб. м; размерът на разрешения годишен воден обем - за минерални води, в куб. м.

Когато водовземането е за напояване, към единичния размер на таксата се прилагат коригиращи коефициенти в зависимост от отнетото количество вода съобразно нормите за водопотребление съгласно чл. 12, ал. 3 от Тарифата, както следва: ако отнетото количество вода е равно или по-малко от нормативно определеното за съответната агроклиматична зона и съответните култури, се прилага намаляващ коефициент от 0.7; обратно – ако отнетият обем вода е по-голям от нормативно определеното количество, се прилага увеличаващ коефициент- 1.3.

В двете подадени декларации жалбоподателят е декларира, че отнетият обем вода е по-малък или е равен от обема вода, изчислен по съответните норми на водопотребление, определени в Наредба за нормите за водопотребление /ДВ, бр.103 от 27.12.2016 година/, за съответните култури, поради което в случая е приложен корекционният коефициент - 0.7.

За отчетния период единичният размер на таксата за обществено водоснабдяване за напояване на земеделски култури е 0,0013 лв. за кубичен метър вода – чл. 12, ал. 2, т. 3 от Тарифата. Размерът на таксите е определен на базата на посочените в декларацията по чл. 194б ЗВ отнет годишен обем и правилно приложен корекционен коефициент за напояване, когато отнетият обем на вода е по-малък или е равен на обема вода, изчислен по съответните норми на водопотребление, както следва:

- 8 200 000 куб.м. x 0,0013 лв. x 0.7 = 7462.00 лева, за периода от 01.01.-31.12.2020 година

- 14 910 000 куб.м. x 0,0013 лв. x 0.7 = 13 568.10 лева, за периода от 01.01.-31.12.2019 година.

Следва изрично да се отбележи, че с жалбата до съда, не се оспорват конкретните

констатации, свързани с липсата на плащания, респ. размерът на задълженията, а се правят оплаквания, свързани с инфлацията, касаеща основата и размера на таксата, които са неотнормирани.

Относно определената лихва, съдът съобрази следното: По аргумент от чл. 84 ЗЗД забавата настъпва след изтичане на определения срок без да е необходимо да бъде връчена покана за доброволно изпълнение. В случая съгласно чл. 194б, ал. 2 ЗВ, задължението по декларацията, по която задълженото лице е изчислило дължимата такса, се внася в срок до 15 февруари на следващата година, поради което периодът на забавата за отчетените периоди е от 16.02.2020 г., съответно от 16.02.2021 г. до 13.01.2022 г. /датата на издаване на оспорения акт/, както е приел административният орган. Като ползва електронния калкулатор на официалната страница на НАП, съдът намира дължимата лихва за забава за правилно определена за двата периода.

Следва най-сетне да се посочи, че АУПДВ, се издава на основание § 9 от ПЗР на ЗВ, тъй като срокът на разрешителното за водоземане е изтекъл.

Предвид изложеното, съдът приема, че обжалваният акт е издаден от компетентен орган, при спазване на изискването за форма и на процесуалните и на материалноправните изисквания, поради което неоснователната жалба се отхвърля.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба [фирма], представлявано от изпълнителния директор инж. Ч., срещу Акт за установяване на публично държавно вземане № 22/13.01.2022 г., издаден от директора на Б. дирекция „И. район“.

Решението може да бъде обжалвано чрез Административен съд София-град пред Върховен административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Преписи от решението да се изпратят на страните.

СЪДИЯ: